

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2019, č. j. MV-164358-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni, ze dne 17. 8. 2021, č. j. 57 A 3/2020 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení o kasační stížnosti se pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Plzni, ze dne 17. 8. 2021, č. j. 57 A 3/2020 - 60, a rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2019, č. j. MV-164358-4/SO-2019.
- II. Žalobci **se ukládá** zaplatit ve lhůtě **7 dnů** od doručení tohoto rozhodnutí České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „prvostupňový orgán“) rozhodnutím ze dne 13. 9. 2019, č. j. OAM-7516-20/PP-2019, zamítlo žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce nebyl rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (výrok I.) a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.).

[2] Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2019, č. j. MV-164358-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalovaná odvolání žalobce a potvrdila tak prvostupňové rozhodnutí.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji výše označeným rozsudkem zamítl.

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti ve smyslu § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř.“).

[5] Svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že denně pečuje o svou nezletilou dceru, která strávila většinu svého dosavadního života v České republice a v současné době zde studuje na gymnáziu. Její matka odcestovala zpět do Ruska. Po smrti stěžovatelovy matky, babičky jeho dcery, je tak jediným, kdo se o ni reálně může starat. V případě, kdy by byl nucen vycestovat z České republiky, musela by její dcera pravděpodobně následovat. To by mohlo vést k vytržení z jejího přirozeného prostředí, přerušení školní docházky a dalšímu traumatu po ztrátě babičky.

[6] Jako další důvod uvedl, že vzhledem k současné situaci spojené s onemocněním COVID-19 a návaznými restrikcemi v cestování, není jisté, zda by se mohl v případě úspěšnosti kasační stížnosti vůbec do České republiky navrátit.

[7] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku byly v posuzované věci splněny.

[9] Úvodem soud připomíná mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Podle tohoto ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek za současného splnění dvou podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (2) přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[11] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdil, že výkon napadeného rozhodnutí by pro něj znamenal zásah do práva na rodinný život, neboť by v blízké době musel opustit území České republiky. Přestože se s rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu za účelem společného soužití stěžovatele s jeho matkou na území nepojí povinnost opustit území České republiky a k setrvání mimo její území by mohl být stěžovatel bezprostředně donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění či povinnosti opustit území České republiky, nemůže být tato skutečnost důvodem pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl (viz např. usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, či ze dne 11. 3. 2019, č. j. 5 Azs 36/2019 - 25), „[j]en stěžít lze totiž předpokládat, že stěžovatel má předejít případné zmiňované újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytém na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu na území Evropské unie na určitou dobu“. Pokud by tedy stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno

pokračování

nebylo a právní účinky napadeného rozhodnutí by do konce řízení o kasační stížnosti nebyly odloženy, existuje reálné nebezpečí, že by stěžovatel byl nucen před meritorním rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky. Soud vzal rovněž v úvahu skutečnost, že jeho dcera (a ostatně dle údajů uvedených ve správním spise i sestra), se kterou žije ve společné domácnosti, oprávněně pobývá na území České republiky. Újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. lze tedy nepochybně shledat v tom, že by nemohl pečovat o svou nezletilou dceru. Ta navíc v České republice studuje, má zde povolený dlouhodobý pobyt a její případný nucený odchod za otcem do Ruska by měl negativní dopad do jejího soukromého života. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že po smrti stěžovatelovy matky přišla jeho dcera o oporu a o osobu, která se o ni na území České republiky starala.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výkon nebo právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti může vzniknout jiným osobám.

[13] Soud se již podrobněji nezabýval stěžovatelem tvrzenou nejistou situací související s epidemií onemocnění COVID-19, neboť výše uvedené důvody, resp. hrozící újmu, považoval pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti za dostatečné.

[14] K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil například v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, v němž uvedl, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážít intenzitu brozícího zásahu do základního práva svédčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“

[15] V posuzované věci správní orgány nevyhověly žádosti stěžovatele o povolení k přechodnému pobytu z důvodu, že nesplňoval podmínky rodinného příslušníka občana EU dle § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Dle soudu tak nelze dospět k závěru, že by další pobyt stěžovatele na území České republiky nějakým způsobem bezprostředně ohrožoval veřejný zájem.

[16] Nejvyšší správní soud proto stěžovateli vyhověl a jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky napadeného rozsudku krajského soudu i jemu předcházejících správních rozhodnutí.

[17] Soud však připomíná, že může přiznání odkladného účinku i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro jeho přiznání nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto usnesení rovněž nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti.

[18] Vzhledem k tomu, že podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, poplatkové povinnosti a stěžovatel nespadá mezi osoby osvobozené od povinnosti soudní poplatek hradit, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto usnesení. Soudní poplatek ve výši 1.000 Kč je možno uhradit v kolcích vylepením na vyznačeném místě v příloze tohoto usnesení (po připojení svého podpisu jej stěžovatel zašle zpět Nejvyššímu

správnímu soudu), případně v hotovosti na pokladně soudu anebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 – 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno, závazný variabilní symbol pro identifikaci platby: **1010531421**.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu

pokračování

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis

Místo pro nalepení kolkových známek: